

der i Begyndelsen af Statsregnskabet. Den Affattelse, som Udvalget nu anbefaler, anser man for bedre at træffe det, som egentlig er Tanken med Forslaget. I Ordet „passerer“ pleier man jo at lægge, om jeg saa maa kalde det, en svag Misbilligelse, en Misbilligelse i en meget mild Form. Det, som man i denne Henseende ikke kan billige, er, at Midlerne til Indfrielse af Laanet i London ikke ere blevne opførte paa Forslag til Lov om Tillægsbevilling for 1874—75. Derimod har man i og for sig Intet videre at indvende mod selve Transaktionen, end at der, som det stod tidligere, er en Sum af 11 Millioner Kr. til Indtægt og omtrent 19 Millioner Kr. til Udgift. Man har derfor vedigeret Udtalelsen i Overensstemmelse med den Tanke, jeg nu har udtalt. Jeg tror ikke, det er nødvendigt nærmere at begrunde de Ændringsforslag, som Udvalget har foreslaaet, og jeg haaber, at det høie Thing vil vedtage dem.

Minestad: Jeg havde helst set, om det erede Møltal havde kunnet lade sig formaa til at gaa ind paa at give Decharge enten i den Form, hvori Sagen var kommen fra Landstinget, eller saaledes som jeg havde tilladt mig at foreslaa som Mægling ved dens første Behandling her i Thinget; men da det ikke har været Eilsædet, og det maatte anses for meget lidet ønskeligt, om Forhold af saa overmaade ringe reel Betydning skulde blive Gjenstand for en fortsat Forhandling mellem Thingene, saa har jeg søgt at enes med de andre erede Medlemmer af Udvalget om at finde en Form, som, medens den indeholdt de Tanker, som Møltallet havde, dog ikke tillige indeholdt Noget, som jeg maatte anse for at være uacceptabelt for det andet Thing. — Hvad det første Ændringsforslag angaar, at Ordet „iøvrigt“ udgaar, da forholder det sig ikke ganske, som den erede Ordfører mente, at jeg ikke skulde tillægge denne Udeladelse nogen videre Vægt; tværtimod tror jeg, at Udeladelsen dog i alt Fald maatte være en Betingelse for, at man kunde slutte sig til den foreliggende Form for Dechargen. Jeg havde villet finde det heldigst, at man i Dechargen enten ikke omtalte Rigsretsagerne, eller, hvis man omtalte dem, da ikke lod uomtalt, at de ogsaa vare blevne paa dømte ved Rigsretten, men da man nu har havt Noget derimod, har jeg ikke villet insistere videre paa det Punkt, men beroliget mig ved, at, saaledes som Beslutningen vil komme til at lyde, naar Ordet „iøvrigt“ udgaar, vil der komme til at foreligge en fuldstændig pur og klar Decharge med Hensyn til hele Regnskabet. Det vil jo nemlig komme til at lyde saaledes, at, efter at de og de Forhold have været gjorte til Gjenstand for Tiltale ved Rigsretten, fraskriver Rigsdagen sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til Statsregnskabet for Finantsaaret 1874—75, altsaa en fuldstændig pur og klar Decharge. Der-

efter vil denne Indledningsætning, at dette sker, efter at Forholdene vedrørende o. s. v. have været gjorte til Gjenstand for Tiltale ved Rigsretten, ikke i mine Øine have nogen væsentlig Betydning. Det vil være en maasse unødvendig, men ubestridelig historisk Sandhed, at denne Decharge gives, efter at disse Forhold have været gjorte til Gjenstand for Tiltale ved Rigsretten, en Sandhed, der er lige saa ubestridelig, som om der f. Ex. havde staaet: „Efter at der er sluttet Raabentilstand mellem Rusland og Tyrkiet, fraskiver Rigsdagen sig Ret til“ o. s. v., idet det væsentlig fremtræder som Betegnelse af et Tidspunkt. Det har jeg derfor ikke havt nogen videre Betænkelse ved. Møltallet har nu opfattet Sagen lidt anderledes, idet det har ment, at det i og for sig var ligegyldigt, om Ordet „iøvrigt“ stod der eller ikke, da det i ethvert Fald maatte underforstås. Det viser ganske vist Forslagets store Fortræffelighed, at man saaledes fra begge Sider kan acceptere det, idet man hver for sig lægger sin Mening i det, og da man jo stemmer over Forslaget og ikke over den Mening. Enhver lægger i det, er det Noget, der kan lade sig gjøre. — Noget større Betænkelse har jeg havt ved at gaa ind paa den Udtalelse, der findes i Forslaget Nr. 2, idet jeg nemlig fremdeles er mest tilbøielig til at dele den Opfattelse, der har gjort sig gjældende hos Landstingets Udvalg og i Landstinget, at ret beset kan der ikke siges at være nogen formel Feil her til Stede; men da man nu fra anden Side her i Thinget har lagt stor Vægt paa, at der kom en Udtalelse om dette Punkt, og da denne Udtalelse, saaledes som den nu foreslaas, er affattet paa en Maade, der paa det mest Utvetydige tilkendegiver, at man ikke har Noget at indvende mod den Maade, hvorpaa selve Indfrielsen af Laanet af Januar 1864 foregit, men at Lovden alene har gjort sig gjældende med Hensyn til selve Spørgsmaalet om, hvorvidt det burde have været opført paa Forslag til Tillægsbevillingslov eller ikke, har jeg troet, at det var Noget, man dog ikke vilde kunne have væsentligt at indvende imod, om man end helst saae det horte. — Den erede Ordfører bemærkede, at Ordet „passerer“ indeholder en svag Misbilligelse. Jeg tror, at det i alt Fald kun kan være en yderst svag Misbilligelse, og jeg vil sige, at man maaste ogsaa kunde lægge deri end ikke nogen Misbilligelse, men kun dette, at der har været en Tvivl til Stede om, hvorvidt Laanet burde have været opført paa Tillægsbevillingsloven eller ikke, idet der jo i den Henseende har været gjort forskellige Anskuelser gjældende, navnlig i de forskellige Thing. Jeg skal med disse Ord tillade mig at anbefale de to Ændringsforslag, der ere stillede.

Ordføreren (Bajer): I Anledning af, at det erede Mindretal udtalte, at jeg havde